

ಅವನ ಮನ ವಿಚಿಲೆತವಾಗಿರಲ್ಲಿ ರೇವತಿಯ ಭೇಟಿಗಾಂ ಆತ ಉತ್ತರ ಕನಾಡ್‌. ಮೆಟ್ಟಲು ಹತ್ತಿ ಆಕೆಯ ಕೋಸೆಗೆ ಹೋದ. ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕುಚಿರ್ಯ ಮೇಲೆ ರೇವತಿ ಕೆಳಗೆ ಮುಶಿ ಹಾಕಾಕೆಹಂಡು ಕುಟುಂಬಜ್ಞ. ಮಗ್ಗಲಿಗೆ ನಿತ ಆಕೆಯ ತಾಯಿ ಸಾಂತ್ವನೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ನಿತಿಕಾಂತನ್ನು ನೋಡಿ ರೇವತಿಯ ದುಖದಿದ ಕಟ್ಟೆ ಬಡೆಯಿತು; ಆಕೆ ಎದೆ ಬಿಡುಹೊಂಡು ಜೋರಾಗಿ ಅಳತೊಡಗಿದಳು. ಆತ ದಿಗ್ನೂಧನಾದ. ಅಳುವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ರೇವತಿಯನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದು ಇದೆ ಮೊದಲ ಸಲ. ಆಕೆ ಅಳುವುದು ಕಡಿಮೆ ಆದಾಗ, “ಇದು ಹೇಗೆಯಾಗಿತು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ಅಳುತ್ತಲ್ಲೇ ಆಕೆ ಹೇಳಿದಳು, “ಮಗುವವನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಹನ್ನೆರಡು ವರಷದ ಹುಡುಗಿಯಿನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದೆ. ರಸ್ತೆ ದಾಟುವಾಗ, ವೇಗವಾಗಿ ಬಂದ ಕಾರು ಇಡ್ಡಿ ಹೊಡೆದು ಮಗು ದೂರ ತಲ್ಲಿಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಹುಡುಗಿಯ ತಲೆಗೆ ಪೆಟ್ಟು ಬಿಡ್ದಿದೆ.” ನಿತಿಕಾಂತ ಅನುಕಂಪದಿದೆ ಆಕೆಯ ಮಾತ್ರ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ. ರೇವತಿ ಆಕಾಶ ಹರಿದು ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಂತೆ ಅಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ನಡೆದ ಫಳಸೆಯನ್ನು ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು. “ಆ ಹುಡುಗಿಯ ಕ್ಷಿತಿ ಹೇಗಿದೆ?” ನಿತಿಕಾಂತ ಕೇಳಿದ. ಆಕೆಗೆ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಅನಪೇಕ್ಷಿತವಾಗಿತ್ತು. ಇದನ್ನು ಕವರೆಗೆ ಯಾರೂ ಏಕಾರಿಸಿರಲ್ಲಿ, “ಆಕೆ ಇನ್ನೂ

‘ಮೊನ್ನೆಯಿ ದೃಷ್ಟಿಯಾಟ್ಯ
ಹಚ್ಚಿದ್ದೆ. ಎಪ್ಪೋಂದು
ಚೆಲುವನಾರೀ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ. ನನ್ನ
ಯಜಮಾನರು, ‘ಮಗು ನನ್ನನನ್ನ
ಹೋಲುತ್ತಿಲ್ಲ’ ಎಂದು
ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದರೆ ಮಗುವಿನ
ಕಣ್ಣಗಳು ಇವರಂತೆಯೇ
ಇದ್ದವು. ಮುದುಗಿಯಿಂದಿಗೆ ನನ್ನ
ಮಗುವನ್ನು ಕಳಿಸಬಾರದಿತ್ತ,
ನನ್ನದೇ ತಪ್ಪು...’

“నాను ఆశేయ జోతి మగువన్ను కళాశబదిత్తు. నాను బాతోరూమినట్లీదే. ఆగ ఈ దుఫ్ఫాడనే సంభవిసితు. నానే మగువన్ను సంభాషిసచేకాగిత్తు.” హదిస్తేదు ఇప్పత్తు నిమిష ఆశే నిరంతరవాచి అశ్చర్థ లే ఇద్దాశు. నిశికాంతసిగే ఏను మాతనాడబేచేందు హోళియద సుమున్ నిందిశ్చ. అపథాతవాచిద, మగువిన దుమారణివాచిద. ఈ కహి సమాచారందింద ఆతనిగే వ్యధి ఉంటాగిద్దు నిజ ఆదరే వేయక్కివాచి ఆతనిగే అదు దోడ్డ ఆఫాతపండెనొ అనిసలిల్ల. హింగారి ఆత విచిలితనాగిరల్లి. రేవతిగే అలువుదు సహజమాగిత్తు. పశందరే ఆశే తాయియాగ్దాశు. అశ్చర్థదన్న బిట్టు బేరే ఆశేగే హోళియుక్కి రలిల్ల. కెళ్లగా ముఖ మాడికోండు నిశికాంత మనిగే మరణిద. ఈగ ఆత నిజవాగింయా అస్సుస్సునాగ్ది. తనగే ఏను ఆగిదే ఎంబుదు ఆతనిగే తిళియల్లి. రాత్రియేల్ల జాగరణే అయితు. కేంకోయిల్లి శతపథ కాకుత్త వేలే కేళద. మగువిన మరణ అవాగే నోచు తరలిల్ల. ఆదరే బేరే యావుదో నోచు కృదయదల్లి బందు మనె మాడిత్తు. ఆతనిగే ఈ ప్రపంచదల్లి తాను ఒట్టంటి ఎందు అన్నితోడిగితు. మరుదిన రేవతియ మనిగే హోద. రేవతియ జేసేయల్లి ఆశేయ జోతిగే గాలిపులే కుఞిట్ట అక్షికూచాగి